Anmeldelse

Lollikes folkeskole: kaotisk, knusende og knivskarp komik

Med grotesk humor og ubehagelig præcision rammer *Skolekomedien* noget dybt genkendeligt i sin cirkusagtige satire over folkeskolen.

Her ses de tre Anetters ubehøvlede klasse til årets klassefoto. (Foto: Mikkel Berg Pedersen)

Af Isabelle Degn og Karoline Kristoffersen
11. marts 2026

Vi kender det alle sammen: De nedslidte, brune trægulve nostalgisk beklædt med farverige, geometriske streger. Folkeskolens idrætsgulv. Med nogle små borde og en tavle på væggen forvandles den velkendte idrætssal til kulissen for åbningsscenen i *Skolekomedien*, Christian Lollikes to timer lange teaterstykke, der på bedste Lollike-vis både belyser, kritiserer og gør grin med folkeskolens tilstand. Ind ad døren stormer en flok forvoksede 3.-klasseselever, som i slowmotion erobrer rummet ved at kravle over og under både borde og hinanden. Da klasselæreren Anette endelig får dæmpet kaosset

med gentagne "ti stille", forsøger hun at begynde undervisningen i naturgeografi. Klassen skal tale om sten, men "hvad med klimaet?" Klimaet er vigtigt. Hvis jorden går under, hvor skal de så bo? "På Mars!" råber en dreng optimistisk, mens en pige begynder at hyperventilere. Anette prøver at nå hen til hende, men bliver holdt tilbage af et andet barn. Som i en slowmotion-actionscene udfolder katastrofen sig, og det hele kulminerer i ét stort meltdown.

Klasselæreren Anette er oprindeligt blevet lærer med en klar ambition om at gøre en forskel for sine elever. Men efterhånden som stykket skrider frem, fremstår denne ambition som en uopnåelig og naiv drøm. Hun bliver fanget i et cyklisk handlingsforløb, hvor konflikter og afbrydelser gang på gang saboterer enhver form for konstruktiv undervisning. Som der refereres til i stykket, er hendes elever det Mattias Tesfaye kalder "PDO'er" - pisse dårligt opdraget. Uanset om eleverne forestilles som 3.- eller 9.-klasseselever er dynamikken den samme, og Anette kæmper konstant med for få ressourcer og for mange forventninger. Årsagen til elevernes opførsel er klar: Til et forældremøde møder forældrene op iført præcis det samme tøj som deres børn - et tydeligt billede på, at æblet sjældent falder langt fra stammen. Heller ikke systemet hjælper meget: En repræsentant fra Undervisningsministeriet dukker op for at observere Anette, men må ikke hjælpe - kun give "feedback".

***Skolekomedien* af Christian Lollike**

- Aarhus Teater, Store Scene
- 12. feb. - 18. marts 2026
- Pris: 100 - 490 kr.
- Varighed: 2 timer
- Anbefales fra 15 år

Opsat første gang: 1. feb. - 6. marts 2024

Aarhusteater.dk

Lollike formår at gengive folkeskolens kaos på en prik. Den drejende scenografi med sine skæve linjer gør publikum rundtosset, mens elefanter, klovne og andre cirkusindslag understreger forestillingens absurde univers. Men stykket er ikke helt så absurd, som det ser ud. Man skulle f.eks. tro at aulabeskederne – fra forældre der bl.a. kræver, at deres børn bliver smurt ind i solcreme hver halve time – var en del af Lollikes groteske fantasi. Men beskederne er desværre autentiske! De fleste vil også kunne genkende situationerne fra deres egen skoletid og vil derved opdage det realistiske i det absurde og det absurde i det realistiske. Muligvis er stykket især en negativ hyldest til Lollikes *egen* skoletid, da han ikke klarede det særlig godt i skolen, måske pga. en manglende støtte til ham som ordblind. Folkeskolen har nemlig altid været udfordret, hvilket påvises af de utallige skolereformer, såsom dem i 1975, 2006 og 2014.

Men selv efter alle disse reformer er folkeskolen stadig ikke hvor den skal være - hverken i relation til børnenes trivsel og læring eller lærernes vilkår. Netop derfor fungerer det fremragende, at Lollike uhæmmet udstiller elefanten i rummet i dette tragiske, komiske og veludførte stykke. Spørgsmålet er bare, hvorvidt forestillingen får publikum til at handle? Som tilskuer forlader man nemlig Aarhus Teater fuldkomment overvældet efter at blive bombarderet med dilemma efter dilemma. Der præsenteres ingen løsninger, og overvældelsen bliver derfor nærmest til en opgivelse. På den måde minder forestillingen ironisk nok om de forældre, den selv kritiserer: Den peger på problemerne, men overlader i sidste ende ansvaret til andre, nemlig publikum. *Skolekomedien* er ikke bare en satire over folkeskolen, men en ubehagelig påmindelse om, at cirkusset fortsætter, og at det er op til os at stoppe det.